

A *TÉVÉBEN*
IS HÓDÍT

Szerelem

SZÜKSÉG-TRILÓGIA 3.

„Tökéletes befejezése egy
fantasztikus trilógiának”

– *Aestas Book Blog*

K. BROMBERG

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

K . B R O M B E R G

Szerelem

SZÜKSÉG-TRILÓGIA 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Ajánlás

– Anyunak és apunak –

*Köszönöm, amiért megtanítottátok,
hogy az élet nem arról szól, hogyan éljük túl a vihart,
hanem arról, hogy képesek vagyunk-e táncolni az esőben.*

Én pedig most végre táncolok...

PROLÓGUS

P*AFF. PAFF. PAFF.*

A fejemet hasogató fájdalom a fülsértő hang ütemére lüktet.

PAFF. PAFF. PAFF.

Olyan nagy a hangzavar – éles, zümmögő fehér zaj –, és mégis háborzongató az a kurva csend. Csend van, azt a rohadt dübörgést leszámítva.

Vajon mi a szar lehet?

És hogy a fenébe lehet ilyen rohadt meleg – olyan forróság van, hogy látom, ahogy a meleg levegő gőzölögve száll fel az aszfaltról –, ha én mégis fázom?

A kurva életbe!

Megakad a tekintetem valamin a jobb oldalon – összeroncsolódott fém, kidurrant kerekek, cafatokban heverő gumidarabok –, és nem tudom róla levenni a szemem. Becks kitekeri a nyakamat, amiért lenulláztam az autót. A pályán darabokban heverő kocsimhoz hasonlóan darabokra szaggat majd. Mi a fene történt?

Végigfut a hátamon a hideg.

A szívverésem felgyorsul.

A tudatalattim mélyén zavaros képek villannak fel. Lehunyom a szemem, és megpróbálom elnyomni a dübörgést, ami hirtelen ütemes dobolásba kezd a gondolataimban. A gondolatokban, amiket nem tudok teljesen megragadni. Úgy peregnek a fejemben, mint a homok az ujjaim között.

Paff. Paff. Paff.

Kinyitom a szemem, hogy megpróbáljam megtalálni annak a rohadht hangnak a forrását, amely csak tovább ront a fájdalomon...

... élvezetbe fojtani a fájdalmat...

Ezeket a szavakat suttogja az agyam, én pedig megrázom a fejem, hogy megpróbáljam megérteni, mi folyik itt, amikor meglátom *őt*: hosszú, sötét haja ollóért kiált, apró kezében egy műanyag helikoptert szorongat, a játék rotorokat pörgető mutatóujján egy pókemberes ragtapasz.

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

– *Paff. Paff. Paff* – suttogja alig hallhatóan.

De miért tűnik ilyen hangosnak? Hatalmas szempár néz rám a sűrű szempillák alól, szép zöld szeméből süt a megtestesült ártatlanság. Az ujjai megdermednek a rotoron, amikor a tekintetünk találkozik. Oldalra hajtja a fejét, és fürkésző pillantással méreget.

– Szia! – köszönök, és a közöttünk lévő távolság visszaveri a fűlsiketítő csendet.

Valami nem kóser.

Valami kurvára nincs rendben!

Ismét elfog a nyugtalanság.

Az ismeretlenre utaló jelek csak úgy sorjáznak a fejemben.

A zavar fojtogató.

A zöld szempár nem ereszt.

Enyhül a szorongásom, amikor halvány mosoly jelenik meg apró, maszatos szája szegletében, egy gödröcske kíséretében.

– Nem szabadna szóba állnom idegenekkel – jelenti ki, és kissé kihúzza magát, mert szeretne nagyfiúnak látszani.

– Nagyon helyes. Anyukád tanított erre?

Miért tűnik olyan ismerősnek?

Hanyagul megrántja a vállát. Végigmér tetőtől talpig, majd ismét a szemembe néz. Ezután a pillantása a vállam mögé siklik, de valamilyen elcseszett okból úgy tűnik, hogy képtelen vagyok levenni róla a szemem. Nem csak azért, mert életemben nem láttam még nála aranyosabb kölyköt... Hanem azért is, mert megbabonázott, és úgy tűnik, nem bírom kivonni magam a varázs alól.

Egy kis ránc jelenik meg a homlokán, amikor lepillant, és piszkálni kezdi a másik szuperhősös ragtapaszt, amely a térdén lévő hatalmas horzsolást fedi.

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

Szeretnék ráüvölni az agyamban tomboló démonokra, hogy kuss legyen végre. Nincs joguk itt lenni... Semmi okuk e körül a bűbájos kölyök körül ólálkodni, mégis úgy keringenek körülötte, mint egy körhinta. *Az autómnak most a pályán kellene köröznie.* Akkor meg miért teszek még egy lépést az imádni való kissrác felé ahelyett, hogy lélekben felkészülnék arra a sok szidalomra, amit Becks fog a fejemhez vágni, és amire – a kocsimat elnézve – nyilvánvalóan rászolgáltam?

Képtelen vagyok ellenállni.

Ismét teszek felé egy lépést, lassan, óvatosan, ahogy a fiúkkal szoktam a Házban.

A fiúk.

Rylee.

Látnom kell őt!

Nem akarok többé egyedül lenni.

Éreznem kell őt!

Nem akarok többé megtört lenni.

Sodródok a zavarodottság tengerén, de mégis teszek még egy lépést a ködben e váratlan fénysugár felé.

Legyél a fény számomra!

– Elég csúnya bibit szerezteél... – szólalok meg.

Felhorkan.

Elképesztően aranyos látványt nyújt a kölyök, ahogy megpróbál komoly arcot vágni – felhúzza szeplős orrát, és úgy néz rám, mint-ha lemaradtam volna valamiről.

– *Nem mondod!*

Ráadásul nagyszájú okostojás. *Szimpatikus a kölyök.* A torkomon akad a nevetés, amikor harmadjára is elnéz a vállam felett. Már épp megfordulnék, hogy megnézzem, mit lát, de a kérdésére megtorpanok.

– Jól vagy?

Tessék?

– Ezt meg hogy érted?

– Jól vagy? – ismétli meg a kérdést. – Kissé összetörted magad.

– Te meg miről beszélsz? – Teszek felé még egy lépést. Száguldó gondolataim összekeverednek komor hangszínével és az arcáról süttő aggodalommal, amitől elfog a nyugtalanság.

– Legalábbis én úgy látom, hogy összetörted magad – suttogja, miközben ragtapaszos mutatóujjával ismét megpörgeti a propellert – *paфф, paфф, paфф* –, majd végigmutat rajtam.

Az aggodalomtól a hideg futkos a hátamon, végül lepillantok a versenyruhámra, és látom, hogy sértetlen – még végig is tapogatom, hogy az érzés megnyugtasson.

– Nem. – Sietve buknak ki belőlem a szavak. – Jól vagyok, kishaver. Látod? Nincs semmi bajom – felelem, és gyors, megkönnyebbült sóhaj tör fel belőlem. A kis szarházi egy pillanatig rám hozta a frászt.

– Nem, te buta! – szól rám a szemét forgatva, mérgelődve, és a vállam mögé mutat. – Odanézz! Összetörted magad.

Higgadt, őszinte hangja összezavar, mégis megfordulok, és a hátam mögé nézek.

Eláll a szívverésem.

Paff.

Elakad a lélegzetem.

Paff.

Mozdulatlanná dermedek.

Paff.

Újra és újra pislogok, így próbálom meg elhessegetni az elém tároló képet. A látvány sűrű ködön keresztül jut el a tudatomig.

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

A kurva életbe! Ne! Ne! Ne! Ne!

– Látod – szólal meg angyali hangon mellettem –, én mondtam! Ne! Ne! Ne! Ne!

Végre ismét kapok levegőt. Kényszerítem magam, hogy nyeljek, de mintha smirgli lenne a torkomban.

Látom a szemem előtt kibontakozó zűrzavart, de mégis hogyan lehetséges ez? Hogy lehetek egyszerre itt és ott?

Paff. Paff. Paff.

Megpróbálok megmozdulni. Odarohanni. Felhívni magamra a figyelmüket, és megmondani nekik, hogy itt vagyok – és jól vagyok –, de a lábam nem engedelmeskedik pánikba esett agyamnak.

Nem. Nem ott vagyok. Hanem itt. Tudom, hogy jól vagyok – tudom, hogy élek –, mert érzem, hogy elakad a lélegzetem, amikor teszek egy lépést, hogy közelebbről szemügyre vegyem a helyzetet. Alig érezhetően elfog a rettegés, hogy amit látok... az nem lehet valóságos... az egyszerűen kurvára nem lehetséges.

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

A fűrészfűrés finom surrogása ránt vissza a dűhroham pereméről, ahogy az orvosi csapat középen kettévágja a sofőrsisakot. Amint szétnyitják, úgy érzem, felrobban a fejem. Térdre esem, a fájdalom olyan erővel tör rám, hogy csak arra vagyok képes, hogy a két kezembe fogjam. Fel kell pillantanom. Látnom kell, hogy ki volt a kocsimban, hogy ki a francot öltem meg. De képtelen vagyok rá. Kibaszottul fáj.

... Vajon a halál fájdalmas?...

Összerezzenek, amikor megérzem a kölyök érintését a vállamon... és amint megpihen a keze, megszűnik a fájdalom.

Mi a...? Tudom, hogy muszáj odanéznem. Látnom kell a saját szememmel, ki van a kocsimban, pedig tudom az igazat. A csapongó emlékek szétesnek és felvillannak a fejemben, mint a szétört tükör szilánkjai abban a kurva bárban.

Kibaszott Tojás Töbiás.

A félelem végigkúszik a gerincemen, megragad, és nem ereszt. Képtelen vagyok rá. Nem bírok felnézni. *Ne legyél ilyen beszari, Donanavan!* Inkább jobbra nézek, az ő szemébe, amely meglepő módon a nyugalom szigete ebben a viharban.

– Az... Én...? – kérdezem a kislánytól, de elakad a lélegzetem, a válasz miatt érzett rettegéstől egy hang sem jön ki a torkomon.

Ő csak néz rám – tiszta tekintettel, komoly arccal, összeszorított szájjal, izgó-mozgó szeplőkkel –, és megszorítja a vállam.

– Te mit gondolsz?

Szeretném megragadni, és kirázni belőle a rohadt választ, de tudom, hogy nem fogom. Nem tehetem. Egyszerre érzek soha nem tapasztalt békét és rettegést, most, hogy itt van mellettem ebben a felfordulásban.

Kényszerítem magam, hogy elfordítsam a tekintetem nyugodt arcáról, és az előttem zajló eseményekre figyeljek. Úgy érzem magam, mintha egy kaleidoszkópon át nézném az életlen képeket, amikor megpillantok egy arcot – a saját kibaszott arcomat – a gurulós hordágyon.

A szívem összeszorul. Kihagy egy ütemet. Megáll. Megszakad.

Pókember.

Elszürkült bőr. Feldagadt, zúzódásoktól árnyékos lehunyt szem. Vértelen, petyhüdt ajkak.

Batman.

A pusztítás átveszi az uralmat, a kétségbeesés mindent felemészt, az élet elillanóban, de a lelke még nem hajlandó távozni.

Superman.

– Nem! – üvöltöm teli torokból, amíg be nem rekedek. Senki sem fordul felém. Senki sem hall. Kurvára nem reagál senki – sem a testem, sem a mentősök.

Vasember.

A hordágyon fekvő test – *az én testem* – egy pillanatra a levegőbe emelkedik, amikor valaki felugrik a hordágyra, hogy szívmaszszázt végezzen rajtam. Valaki becsatolja a nyakmervítőt. Felhúzza a szemhéjamat, ellenőrzi a pupilláimat.

Paff.

Aggódó arcok. Lemondó tekintetek. Rutinmozdulatok.

Paff.

– Nem! – kiáltom újra. A rémület minden porcikámat átjárja. – Nem! Itt vagyok! Itt vagyok! Jól vagyok!

Paff.

Könnyek hullanak. A hitetlenkedéstől eláll a szó. A lehetőségek elillannak. A remény megsemmisül.

Az életem a homályba vész.

A tekintetem megállapodik a karomon, ami ernyedten, élettele-nül lóg le a hordágyról – egy magányos vércsepp lassan lecsorog az ujjam hegyéig, ahol az újabb szívmasszázs miatt lendületet vesz, és a földre pottyan. A véres csíkra koncentrálok, mert képtelen vagyok ismét az arcomra nézni. Nem bírok el többet.

Nem bírom végignézni, ahogy elszivárog belőlem az élet. Nem bírom elviselni a rettegést, ami lassan tanyát ver a szívemben, az ismeretlent, ami beszivárog a tudatalattimba, és a hideget, ami lassan megdermeszti a lelkemet.

– Segíts! – fordulok a kisfiúhoz, aki egyszerre rettentően ismerős és ismeretlen. – Kérlek! – könyörgök, esdeklem suttogva, a mara-dék erőmet felhasználva. – Még nem állok készen a... – Képtelen vagyok befejezni a mondatot. Ha megteszem, azzal elfogadom azt, ami a szemem láttára történik a hordágyon – és azt, hogy miért je-lent meg a kisfiú.

– Nem? – kérdezi a kölyök. Egyetlen szó, de eddigi kicseszett éle-tem legfontosabbja. Ránézek, magával ragad, amit a szemében látok – megértést, elfogadást, elismerést –, és bármennyire is jól érzem ma-gam a társaságában, életem legkönnyebb döntése megadni a választ arra a kérdésre, amit feltesz – hogy az életet vagy a halált választom-e.

De ha az életet választom – ha úgy döntök, hogy visszatérek, és bebizonyítom, hogy megérdemlem ezt az esélyt –, az azt jelenti, hogy nem láthatom többé anygali arcát, és zaklatott lelkem nem érezheti többé a megnyugvást, amit ad.

– Látlak még? – Nem tudom, honnan jön a kérdés, de kibukik belőlem, mielőtt megállíthatnám. Lélegzet-visszafojtva várom a választ, egyszerre akarok igent és nemet.

Oldalra hajtja a fejét, és elvigyorodik.

– Attól függ, milyen lapokat osztanak neked.

Legszívesebben rákiáltanék, hogy *mégis kicsoda?* Isten? Az ördög? Én? Kinek a rohadt lapjairól van szó? De csak annyit bírok kinyögni, hogy *lapokat?*

– Aha – válaszolja egy kis fejrázás kíséretében, miközben ismét lenéz a helikopterére, majd felpillant rám.

Paff. Paff. Paff.

Egyre erősödik a hang, minden más zajt elnyom, de még mindig hallom a kisfiú lélegzését. Még mindig hallom a szívverésemet a fülemben. Még mindig érzem a békét, ami halk sóhajként-suttogásként fonja körbe a testemet, amikor a kisfiú a vállamra teszi a kezét.

Hirtelen meglátom a mentőhelikoptert a pályán, ami rám vár, és meghallom a rotorok kitartó zúgását – *paff, paff, paff*. A hordágy megindul, sietve a helikopterhez gurítják.

– Nem mész? – kérdezi a fiú.

Kényszerítem magam, hogy nyeljek egyet. Visszanézek rá, és alig láthatóan, beletörődően bólintok.

– De... – Az ismeretlen miatti rettegéstől elnehezül a hangom, szinte suttogásnak hat.

Pókember. Batman. Superman. Vasember.

– Hé! – szól rám, mire ismét mocskosul tökéletes arcára szegezem a tekintetem. A mögöttem zajló események irányába mutat. – Úgy tűnik, végül csak eljöttek a szuperhőseid.

Megpördülök, a szívem a torkomban dobog, a józan eszem és a zavarodottságom küzd egymással. Először nem tűnik fel, mert a pilóta háttal áll nekem, épp a hordágyamat segít beemelni a mentőhelikopterbe, de amikor megfordul, hogy beugorjon a pilótafülkébe, és megragadja a botkormányt, hirtelen megvilágosodom.

A szívem kihagy egy ütemet.

Majd újraindul.

A lelkem tétován, de megkönnyebbülten felsóhajt.

A pilóta sisakján festett minta díszeleg.

Piros.

Fekete csíkokkal.

Az elején a Pókember jele.

A kishű énem ujjong. A felnőtt férfi énem összeroskad a megkönnyebbüléstől.

Megfordulok, hogy elbúcsúzzak a kölyöktől, de nem találom sehol. Mégis honnan a fenéből tudott a szuperhősökről? Körbenézek, merre lehet – mert tudni akarom a választ –, de mintha a föld nyelte volna el.

Egyedül maradtam.

Egyedül, de mégsem, mert itt van velem azok vigasztaló jelenléte, akiknek az eljövetelére egész életemben vártam.

Döntöttem.

A szuperhőseim végre eljöttek.

1. FEJEZET

ADERMEDTSÉG LASSAN ÁTJÁRJA AZ EGÉSZ TESTEMET. Nem bírok mozdulni, gondolkozni, képtelen vagyok levenni a szemem a pályán lévő összeroncsolódott autóról. Ha máshová nézek, akkor mindez valósággá válik. Akkor a fejem felett elhúzó helikopter tényleg annak a férfinak az összetört testét viszi magával, akit szeretek.

Akire szükségem van.

Akit nem veszíthetek el.

Lehunyam a szemem, és fülelek, de nem hallok semmit. Csak a pulzusom dobol a fülemben. Az egyetlen dolog, amit a sötétségen kívül látok – és a szívemmel érzek –, azok a szilánkosra tört képek a fejemben. Max Coltonná alakul át, Colton Maxszé halványul. Emlékek, amelyek miatt a remény, amibe mentőövként kapaszkodom, pislákol, majd lángra lobban, mielőtt kialszik, mint a sötétség, ami kioltja a lelkemben lévő fényt.

Versenyezlek, Ryles. Erős és határozott hangja visszhangzik a fejemben, majd szertefoszlik, úgy kigyózik az emlékeimben, mint a távírógép szalagja.

Előrehajolok, készen arra, hogy átadjam magam a feltörni készülő könnyeknek, vagy hogy a szikra lángra gyúljon bennem, de

semmi sem történik, csak ólomsúly nehezedik a lelkemre, hogy összeroppantsa.

Kényszerítem magam, hogy lélegezzek, miközben ostobán megpróbálom elhitetni magammal, hogy az elmúlt huszonnégy perc meg sem történt. Hogy az autó nem vetett bukfencet, és nem pördült meg a füsttel teli levegőben. Hogy nem vágták darabjaira a fémkarosszériát komor arcú mentősök, hogy kiemeljék Colton élettelen testét.

Sosem szeretkeztünk, hasít belém a felismerés. Sosem nyílt esélyünk *versenyezni* egymást azután, hogy Colton végre kimondta azt a szót, amit hallanom kellett – és hogy végre elfogadta, bevallotta és érezte is.

Szeretném visszaporgetni az időt, hogy visszatérhessünk a lakásba, ahol egymás karjában feküdtünk. Ahol összeforrtunk – túlöltözve és alulöltözve –, de a felismerhetetlenségig összeroncsolódott autó hátborzongató látványa nem engedi. Olyan borzasztó nyomot hagy az emlékeimben másodszor is, hogy elképzelhetetlennek tartom, hogy ne inogjon meg a reménybe vetett hitem.

Ry, nem érzem magam túl jól. Max szavait hallom a fejemben, de Colton hangján. Colton figyelmeztet arra, hogy mi fog történni. Arra, amit már egyszer átéltem.

Jaj, istenem! Kérlek, ne! Kérlek, ne!

A szívem összeszorul.

Az eltökéltségem meginog.

A képek lassított felvételben peregnek.

– Rylee, össze kell szedned magad! Nézz rám! – Megint Max hangja. Majdnem összerogyok. Az erőm elszáll, mint a remény, de valaki megragad és megráz.

– Nézz rám! – Nem, nem Max. Nem Colton. *Becks az.* Összeszedem minden erőmet, hogy összpontosítsak, és a szemébe nézzek – a kék tenger szélén, a szeme sarkaiban ráncokat fedezek fel. Félelmet látok benne. – Be kell mennünk a kórházba, rendben? – A hangja szelíd, mégis határozott. Úgy tűnik, azt hiszi, ha úgy beszél hozzám, mint egy gyerekhez, akkor nem fogok milliónyi darabra hullani, ahogy a lelkem.

Annyira ki van száradva a torkom, hogy képtelen vagyok megszólalni, ezért ismét megráz. Semmit sem érzek, a rettegést leszámítva. Bólintok, de ezen kívül nem mozdulok. Teljes a csönd. Több tízezer ember van körülöttünk a hatalmas lelátókon, mégsem beszél senki. A tekintetüket a takarítószemélyzetre és az autók pályán heverő szét-szórt maradványaira szegezik.

Igyekszem hangokat kivenni, felfedezni az élet jelét. De semmi, csak a teljes csönd.

Érzem, hogy Becks átkarol, kitámogat a boksztucában lévő megfigyelőtoronyból, le a lépcsőkön, egy várakozó furgon nyitott ajtaja felé. Finoman megnyomja a hátamat, mintha egy gyereket sürgetne.

Beckett beugrik mellém az ülésre, a kezembe nyomja a táskámat és a telefonomat, majd becsatolja a saját biztonsági övét, és így szól:

– Gázt neki!

A furgon meglódul, oldalra dőlök, miközben elhagyjuk a pályát. Kinézek az ablakon, ahogy behajtunk az alagútba, és csak a versenyautókat látom szétszórva a pályán, teljesen mozdulatlanul. Színes sírkövek egy aszfalttal borított, néma sírkertben.

„*Crash, crash, burn...*” A hangszóróból szóló dal szövege megtöri a furgon halálos csendjét. Kiürült agyam lassan felfogja a szavak értelmét: *csattanás, csattanás, lángolás...*

– Kapcsold ki! – kiáltom bepánikolva. A kezem ökölbe szorul, a fogamat csikorgatom, ahogy a szavak lassan beszívárogznak abba a valóságba, amit sikertelenül próbálok kizárni.

Hisztérikus állapotba kerülök.

– Zander – suttogom. – Zandernek a fogorvoshoz van időpontja kedden. Rickynek új focicipő kell. Aidennek korrepetálása lesz csütörtökön, Jax pedig nem írta be a naptárba. – Felpillantok, és látom, hogy Beckett engem figyel. A szemem sarkából észreveszem, hogy néhány csapattag mögöttünk ül, de fogalmam sincs, hogyan kerültek ide.

Kitör belőlem.

– Beckett, kell a telefonom! Dane el fogja felejteni, pedig Zandernek muszáj elmennie a fogorvoshoz, Scooter pedig...

– Rylee! – szól rám színtelen hangon, de én csak a fejemet rázom.

– Nem! – üvöltöm. – Nem! Kell a telefonom!

Megpróbálom kikapcsolni az övemet, de annyira össze vagyok zavarodva, hogy észre sem veszem, hogy a telefon a kezemben van. Megpróbálok átmászni Becketten, hogy eljussak a mozgó furgon tolóajtájáig. Beckett küszködve átölel, hogy megakadályozza, hogy ki nyissam.

Túlcsordul.

– Engedj el! – viaskodom vele. Izgek-mozgok, ellenszegülök, de ő sikeresen visszatart.

– Rylee! – szólal meg ismét. Megtört hangja pontosan illik ahhoz, amit a szívemben érzek, és ettől alábbhagy a harciasságom.

Az ülésre rogyok, Beckett magához húz, mindketten zihálunk. Megragadja a kezemet, és erősen megszorítja – ez az egyetlen jele annak, hogy a higgadt viselkedése ellenére kétségbe van esve, de nincs erőm viszonzni a szorítást.

A kinti világ elmosódva suhan mellettünk, de az enyém megállt.
Valahol egy gurulós hordágyon fekszik.

– Szeretem őt, Beckett – suttogom.

A félelem hajt...

– Tudom – mondja. Reszketve felsóhajt, és megpusztilja a fejem búbját. – Én is.

...A kétségbeesés táplál...

– Nem veszíthetem el. – Alig hallhatóan beszélek, mintha a szavak kimondásával valósággá válna a jelentésük.

...És fejjel előre belevetem magam az ismeretlenbe.

– Én sem.

A sürgősségi osztályra vezető automata ajtó surrogása megbénít.
A hangtól megdermedek.

A zajtól megrohannak az emlékek, és a folyosók angyali fehér színe minden, csak nem megnyugtató és békés. Érdekes módon a menyyezeten lévő neoncsövek látványa jut most az eszembe – csak erre tudtam összpontosítani, amikor az én hordágyamat gurították végig sietve a folyosón –, ahogy a fejem felett repkedtek az orvosi szak kifejezések, a fejemben egymást kergették a gondolatok, és közben egész idő alatt teljes szívemből Maxért, a babánkért és reményért könnyörgtem.

– Ry? – Beckett hangja ránt vissza a fojtogató pánikhelyzetből, az emlékek közül, amik megtorpanásra készítettek. – Be tudsz menni?

A hangjából áradó gyengeség előnti az egész testemet, gyógyír be nem gyógyult sebeimre. Legszívesebben elsírnám magam megnyugtató hangja hallatán.

A könnyek a torkomat fojtogatják, a szememet égetik, de nem gyűlnek fel. Nem csordulnak ki.

Veszek egy nagy levegőt, hogy erőt gyűjtsek, és akarattal megmozdítom a lábam. Beckett a derekamra teszi a kezét, és segít megtenni az első lépést.

Eszembe jut, milyen arcot vágott az orvos. Higgadt volt. Közömbös. Jobbra-balra ingatta a fejét. A tekintetében mentegetőzés. A tartása vereségről árulkodott. Emlékszem, hogy rettentően szerettem volna lehunyni a szemem, és mindörökre eltűnni, amikor kimondta, hogy „sajnálom”.

Nem. Nem. Nem. Nem hallhatom még egyszer ezt a szót! Képtelen vagyok végighallgatni, hogy valaki azt mondja, elvesztettem Colton, főleg most, hogy megtaláltuk egymást.

Leszegem a fejem. A járólapokat számolom, miközben Becks a váróterem felé vezet. Azt hiszem, hozzám beszél. Vagy egy nővérhez? Nem tudom pontosan, mert minden erőmet az köti le, hogy elűzzem az emlékeket. Hogy elűzzem a kétségbeesést, hogy legalább egy halvány reménysugár befészkelhesse magát a megüresedett helyre.

Beckett mellett ülök egy széken, és fásultan nézem a kezemben tartott, megállás nélkül rezgő telefonomat. Haddie rengeteg üzenetet írt, és sokszor hívott, de képtelen vagyok válaszolni, hiába tudom, hogy betegre aggódja magát. Most még túl nagy erőfeszítenembe kerülne, túl sok minden zúdult rám.

Cipőtalpak nyikorognak a linóleumon, ahogy a többiek megérkeznek utánunk, az én figyelmemet azonban az előttem lévő asztalon heverő gyerekkönyv köti le. *A csodálatos Pókember*. Töprengek, gyötrődöm, koncentrálok. Vajon Colton félt? Tudta, mi történik? Mondogatta azt a mantrát, amiről Zandernek mesélt?

Már a gondolattól darabokra hullok, mégsem tudok sírni.

Műtős cipőt pillantok meg a szemem sarkából. Hallom, hogy Beckettet szólítják.

– Az orvos tudni szeretné, pontosan milyen hatás érte a beteget, hogy minél jobban tisztában legyünk a körülményekkel. Megpróbáltuk visszaneézni a felvételt, de az ABC csatorna már nem vetíti. – Nem, nem, nem! A szavak üvöltve visszhangzanak a fejemben, mégis fojtogató a csend. – Önhöz irányítottak, mint leginkább kompetens személyhez.

Beckett megmozdul mellettem. Annyira tele van a hangja érzelmekkel, ahogy megszólal, hogy meg kell markolnom a combomat. Megköszörüli a torkát.

– A kocsi felborult, és nekiütközött a védőkerítésnek... legalábbis azt hiszem. Megpróbálok visszaemlékezni. Adjon egy percet! – Két kezébe fogja a fejét, az ujjaival a halántékát dörzsöli, és felsóhajt, miközben megpróbálja összeszedni a gondolatait. – Igen. A kocsi hátán feküdt. A spoiler nekiütközött a védőkerítés tetejének, az orra volt a legközelebb a földhöz. A középső része a betonterelőnek csapódott. A pilótafülke darabjaira esett szét.

Még mindig hallom, ahogy a több ezer ember lélegzete egyszerre elakadt.

– Tud valamit mondani? – kérdezi Beckett a nővért.

A fém összetéveszthetetlen hangját, ahogy megadja magát a ránehezedő nyomásnak.

– Most még nem. Még korai lenne bármit mondani, megpróbálunk értékelni minden...

– Meg fog...

– Amint lehet, tájékoztatjuk.

Érzem az égett gumi szagát az olajjal borított aszfalton.

Ismét cipőcsikorgást hallok. Halk duruzsolást. Beckett felsóhajt, megdörzsöli az arcát, majd remegő ujjával elhúzza a lábamról a kezemet, és megszorítja.

Látom, ahogy a magányos kerék végiggurul a fűvön, és nekipattan a pályakorlátnak.

Kérlek, csak küldj egy jelet!, esdeklek némán. Akármit. Bármit. Egy aprócska valamit, ami azt sugallja, hogy ne veszítsem el a reményt, ami kezd kicsúszni az ujjaim közül.

A mobiltelefonok csörgését visszaverik a váróterem steril falai. Újra és újra. Olyan, mint az életben tartó gépek csipogása, ami beszűrődik a váróterembe. Amikor az egyik elhallgat, egy részem is elnémul vele együtt.

Hallom, hogy Becks lélegzete elakad egy pillanatra, majd fojtottan felzokog, ami egy hurrikán erejével sújt le rám, széttépve a tasakot, amiben a hitemet és az eltökéltségemet őrzöm. Bármennyire is próbálja elfojtani a könnyeit, alulmarad. A bánat utat tör, némán végigcsorog az arcán, és iszonyatosan megvisel, hogy a férfi, aki eddig támogatott, összeomlik.

Összeszorítom a szemem, és kényszerítem magam, hogy Beckett kedvéért erős maradjak, de folyamatosan a tegnap esti szavai visszhangzanak a fülemben.

Bepánikolva, hitetlenkedve ingatom a fejem.

– Annyira sajnálom! – suttogom. – Annyira nagyon sajnálom! Az egész az én hibám.

Beckett még egy pillanatig leszegve tartja a fejét, majd a kézfejjével kitörli a szeméből a könnyeket. És a mozdulattól – hogy úgy törli le a könnyeket, mint egy szégyenkező kisgyerek – még jobban összefacsarodik a szívem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem tudok úrrá lenni a pánikon, ami egyre jobban elhatalmasodik rajtam, amikor rájövök, hogy Colton miattam került ide. El-löktem őt magamtól, nem hittem benne – kifárasztottam a verseny előtti éjszaka –, pusztán azért, mert makacs és rémült voltam.

– Én tettem ezt vele. – A szavak kikészítenek. Darabokra tépik a lelkemet.

Beckett felpillant a kezéről, szeme kisírt, karikás.

– Miről beszélsz? – Közelebb hajol, zavart kék szeme az enyémet kutatja.

– Minden... – Elakad a lélegzetem, ezért elhallgatok. – Összeavartam a fejét az elmúlt néhány napban, és te megmondtad, hogy ha ezt teszem, akkor nekem kell majd viselnem a következményeket, ha...

– Ryl...

– Én pedig veszekedtem vele, faképnél hagytam, majd éjszakába nyúlóan fent maradtunk, és fáradtan ült miattam a volán mögé, és...

– Rylee! – Végre sikerül kimondania rekedt hangon. Én továbbra is a fejemet rázom, a könnyek égetik a szemem, elárasztanak az érzelmek. – Nem a te hibád.

Összerezzenek, amikor átkarol, és magához húz. Megmarkolom a tűzálló kezelábasát, érzem a durva szövetet az arcom alatt.

– Az ütközés miatt volt. Vakon vezetett. Ilyen a versenyzés. Nem a te hibád. – Megtört hangja süket fülekre talál. A karja továbbra is körülöttem, mintha csapdába kerültem volna, és bármelyik pillanatban jelentkezhet a klausztrrofóbia, a fojtogató érzés.

Hirtelen felpattanok – muszáj megmozdulnom, hogy enyhítsem a lelkemet marcangoló nyugtalanságot. Elmegyek a váróterem távolabbi végébe, majd vissza. A második körnél a sarokban lévő székben